

ИНТЕРВЈУ СА БОРИСЛАВОМ ТАДИЋЕМ

Овај пут одлучих да вам у редовној рубрици представим једног младог, перспективног и јако успјешног бившег гимназијалца, који је не тако давно изашао из ове зграде, 2000. године. Он је започео своју каријеру још овдје, објавивши електронску књигу са свега 18 година. Професори, сјећате ли га се? То је ваш ученик, Борислав Тадић који студира у Грацу на факултету „Информационе технологије“.

• Зашто си се одлучио да студираш у иностранству и можеш ли нам упоредити начин школовања овдје и у Аустрији?

Прво сам овдје уписао Електротехнички факултет, добро ми је ишло. Међутим, један од кључних разлога што сам отишао тамо била је пасивност и неактивност нашег образовног система према ученицима. На нашем Електротехничком факултету био је програм који је стар неких

20-30 година. Не могу да кажем да је тако сада, јер се тренутно врши велика реформа програма. У таквој средини, у којој немате никакве праксе, у којој вас нико не стимулише, него вас управо заустављају на неким предметима којима се уопште нећете бавити касније, одлучио сам да видим како то изгледа у иностранству.

Ја сам жељу да студирам у Аустрији изразио већ након првог семестра. Међутим, финансијска ситуација мојих родитеља то у том тренутку није дозвољавала. Нисам хтио да бринем, нити да се оптерећујем тиме, једноставно сам покушао да се поред факултета укључим у што већи број активности које би у једном моменту створиле финансијска средства, помоћу којих бих успио да одем. И заиста, тако се и десило. Радио сам у доста организација, са људима који су цијењени и у свијету. С тим резултатима који су ми касније били исплативи, успио сам обезбиједити

новац за школовање. Када сам отишао у Грац, отишао сам искључиво помоћу својих средстава, нисам желео да оптерећујем родитеље. Јасно, они су ми помогли на све друге начине на које су могли. И сада када разговарамо радим неколико пројеката на којима зарађујем и надам се да ће се то наставити. Зашто је било битно да нагласим овај сегмент?

Људи, поготово млади људи, треба да узму судбину у своје руке, да не чекају да им нешто „падне с неба“. Доста младих људи који немају прилике да негдје оду, да приуште себи неке ствари које њихови вршњаци имају, не треба да сједе скрштених руку и да то гледају. Треба да покушају, мислим да овдје млади и паметни људи, каква је већина гимназијалаца, могу остварити добре резултате и обезбиједити себи потребна средства. И мој цимер у Грацу такође је зарадио за свој одлазак тамо. Такви су примјери бројни.

Разлика између њиховог и нашег школства је у томе што се ви одмах, на првом семестру сусрећете с проблемима које ћете имати на послу, док наш стоматолог први пут види зуб у петој години, а упије гомиле теоријског знања које му неће требати. На мом факултету студенти друге и треће године раде на изради модула који ће ићи са летјелицом на Венеру, а шта наш студент зна након друге године!? Штета је што се на тај начин паметни људи протраће, па им је последице факултета потребно неколико година да науче радити свој посао. Али не треба то да вас поколеба, остајте овдје! Треба да апелујете на то да се нешто промијени.

Многи мисле да је студирање у Аустрији прелогано, али није тако. По читав дан имате вјежбе, није дозвољено преношење испита, три пута паднете и враћате се кући.